

Sygn. akt II Ka 884/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Marka Kempki

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2024 r.

sprawy **T. M.**

oskarżonego z art. 178a §1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 26 września 2023 r. sygn. akt II K 599/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego T. M. na rzecz Skarbu Państwa 245 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 884/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroki Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 26 września 2023 r. w sprawie II K 599/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>1/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku w stopniu mającym wpływ na jego treść:</p> <p>- poprzez zdeprecjonowanie pod względem wiarygodności spójnych, logicznych i uzupełniających się wzajemnie dowodów z wyjaśnień oskarżonego T. M. oraz potwierdzających te wyjaśnienia zeznań licznych świadków w osobach: S. M., A. P., J. Z., M. Z., G. M. i M. M. co do przebiegu zdarzenia z dnia 9 lutego 2021r., z których wynika jednoznacznie, że w czasie przedmiotowego zdarzenia kierowcą samochodu osobowego marki S. był świadek S. M., a oskarżony T. M., tak jak również świadek A. P., byli pasażerami tego auta,</p> <p>- poprzez dowolne przyjęcie wiarygodności zeznań świadków:</p> <p>Ł. M., którego zeznania jedynie z rozprawy zostały przez Sąd Rejonowy uznane za częściowo niewiarygodne w zakresie w jakim świadek ten zeznał, że nie widział czy oskarżony przyjechał sam, czy towarzyszył mu w charakterze</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

kierowcy jego brat S. M., a były to jedyne zeznania tego świadka, które składał, nie będąc pod działaniem alkoholu oraz skonfliktowanego z oskarżonym świadka T. O. z pominięciem przez Sąd Rejonowy zeznań tego świadka z k. 202v-203, które, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku...", nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych Sądu bowiem świadek zeznając na rozprawie w tym dniu znajdował się pod wyraźnym działaniem alkoholu, będąc karany karami porządkowymi za naruszenie powagi Sądu składając wówczas częściowo zeznania niezgodne ze swymi zeznaniami z dochodzenia"..., podczas gdy obydwaj ww. świadkowie przesłuchiwani w postępowaniu przygotowawczym w dniu zdarzenia, tj. 9 lutego 2021r. znajdowali się także, co bezspornie wynika z materiału dowodowego sprawy, pod znacznym wpływem alkoholu, stanowiąc brak konsekwencji w ocenie wiarygodności zeznań tych świadków, które z uwagi na powyższe jaskrawe sprzeczności nie powinny stanowić dla Sądu podstawy ustaleń faktycznych albowiem wprowadzenie się przez świadka w stan nietrzeźwości jest przeszkodą wykluczającą przesłuchanie go w okresie pozostawania pod działaniem alkoholu, co w ogóle nie zostało przez Sąd Rejonowy rozważone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku,

-poprzez przyjęcie przez Sąd Rejonowy zeznań ww. świadków za wiarygodne, podczas gdy z opinii wydanych w sprawie przez biegłą sądową psycholog mgr A. Z. wynika, że Ł. M. i T. O. uzależnieni są od alkoholu, zeznania świadka Ł. M. nie spełniają zdaniem

biegłej kryteriów psychologicznej wiarygodności zeznań, zakres jego zdolności odtwarzania zdarzeń i ich wydobywania z magazynów pamięci jest znacznie zaburzony z uwagi na zaburzenia pamięci trwałej, a treści zapomniane uzupełnia on za pomocą konfabulacji, natomiast u świadka T. O. proces odtwarzania zdarzeń i ich interpretacja są zależne od jego subiektywnych potrzeb czy oczekiwanych korzyści i ma on skłonności do posługiwania się manipulacją i kłamstwem pospolitym, a treści zapomniane uzupełnia za pomocą konfabulacji, co w ogóle nie zostało przez Sąd Rejonowy rozważone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku,

-poprzez ustalenie przebiegu zdarzenia z dnia 9 lutego 2021r. wyłącznie w oparciu o wybiórcze zeznania świadków Ł. M. i T. O., które nie zostały potwierdzone żadnymi innymi dowodami przeprowadzonymi w niniejszej sprawie,

2/ mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku obraza przepisów prawa procesowego:

- art. 4 kpk wobec naruszenia zasady obiektywizmu przez to, że dokonując sądowej oceny zdarzenia z dnia 9 lutego 2021r. Sąd nie uwzględnił, że świadkowie Ł. M. i T. O. składając swoje zeznania w dniu zdarzenia byli pod znacznym wpływem alkoholu,

- art. 5 § 2 kpk poprzez niewystarczające rozważenie całokształtu materiału dowodowego, a w konsekwencji- nie uwzględnienie nie dających się usunąć wszystkich powyższych wątpliwości, co przemawia na korzyść osk. T. M.,

	<p>- art. 7 kpk poprzez niewystarczającą ocenę wzajemnych sprzeczności zeznań świadków: Ł. M. i T. O., a także ich sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie,</p> <p>- art. 410 kpk, gdyż całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej nie potwierdza z samych faktów popełnienia przez oskarżonego T. M. zarzucanego mu czynu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- na wstępie niniejszych rozważań podnieść trzeba, że ustanowiony w art. 7 kpk obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy nie tylko Sądu merytorycznie rozpoznającego sprawę, ale także odwołującego się, który podnosząc taki zarzut, nie może ograniczyć się wyłącznie do subiektywnego zanegowania oceny dowodów przeprowadzonej przez ten Sąd i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności powinny być obdarzone jedynie dowody o korzystnej wymowie dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest bowiem każdorazowo skuteczne wskazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się ów Sąd w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego. Uwiarygodnienie</p>		

zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania, w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście Sąd pominął dowody istotne (a więc nie jakiegokolwiek) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania lub wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (wyrok SA we Wrocławiu z 19.04.2012 r., II AKa 67/12, LEX nr 1710164).

- wbrew twierdzeniom obrońcy zawartym w apelacji, ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji dotyczące sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu są prawidłowe, gdyż stanowią rezultat właściwie przeprowadzonego postępowania dowodowego, oceny zgromadzonych w sprawie dowodów mieszczącej się w granicach zakreślonych poprzez art. 7 kpk, której to wyniki w sposób wyczerpujący zostały wyeksponowane w uzasadnieniu tegoż wyroku.

Nie można jednak tego samego powiedzieć o ocenie dowodów przedstawionej na łamach wywiedzonego środka zaskarżenia przez obrońcę, subiektywnej i wybiórczej, a przez to nie respektującej wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności, określonego w art. 410 kpk, który, co już zaznaczono, obowiązuje nie tylko sąd przy rozstrzygnięciu konkretnej sprawy, ale także skarżącego, zobowiązanego do jego przestrzegania w środku odwoławczym. Bez uwzględnienia tej powinności zawarte w nim rozważania zawsze będą oceniane

jako nieuprawnione, a więc i dowolne.

- w wyjaśnieniach oskarżonego oraz zeznaniach świadków S. M., A. P., J. Z., M. Z., G. M. i M. M. oraz jak wynika z treści wywiedzionej apelacji, również deskrypcjach świadka Ł. M. z postępowania sądowego w części uznanej za niewiarygodną, obrona upatruje niewinności oskarżonego. Odnośnie zaś do dowodów, które zostały przyjęte za podstawę skazania, a uszczegółowiając - zeznań świadków Ł. M. (zarówno z postępowania przygotowawczego jak i przed Sądem I instancji w części uznanej za wiarygodną) i T. O., stawia tezę, iż z uwagi na to, że depozycje owych osób zostały według skarżącego złożone w stanie nietrzeźwości (z wyłączeniem zeznań świadka Ł. M. złożonych przed Sądem I instancji na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2022 r., wskazujących, iż nie widział kto kierował samochodem w dniu zdarzenia), niezasadne było uznanie ich za wiarygodne i uniemożliwiało oparcie się o ich treść przez Sąd I instancji przy konstruowaniu stanu faktycznego przedmiotowej sprawy, w szczególności w świetle wniosków wylaniających się z opinii biegłej psycholog. Z takimi stwierdzeniami nie sposób się zgodzić. Na marginesie stwierdzić należy, że obrońca popada w sprzeczność, gdy jednocześnie podnosi, iż wyszczególnione przez niego depozycje świadków nie mogą stanowić dowodu w sprawie, po czym zarazem stawia zarzut błędnej ich oceny. Zanim Sąd Okręgowy odniesie się do podniesionych zarzutów w kontekście zaistniałych w sprawie okoliczności, za słuszne uznać należy odwołanie się do dorobku judykatury. Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie

poglądem, samo wprawienie się przez osobę przesłuchiwaną w stan nietrzeźwości nie stanowi okoliczności wyłączającej swobodę wypowiedzi, o której mowa w art. 171 § 7 kpk, bowiem wówczas wypowiedzi procesowe osoby przesłuchiwanej podlegają także, jak pozostałe dowody, ocenie, która winna być dokonana zgodnie z treścią art. 7 kpk (wyrok SA w Szczecinie z 5.07.2018 r., II AKa 80/18, LEX nr 2544932). Wprawdzie zaprezentowana przez Sąd Rejonowy ocena depozycji świadków Ł. M. i T. O. nie zawiera rozważań w zakresie stanu nietrzeźwości tych osób, jednakże nie miało to żadnego wpływu na treść wydanego wyroku, chociażby z uwagi na to, że Sąd podjął się weryfikacji relacji świadków poprzez ich konfrontację z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, czego właśnie wynikiem jest odmówienie wiary w części zeznaniom Ł. M.. Należy wpierv podkreślić, że jak zauważa sam skarżący, relacji świadka T. O. z rozprawy z dnia 31 października 2022 r. Sąd Rejonowy nie włączał do podstawy dowodowej. W świetle takiego stanowiska procesowego strony skarżącej, a także pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, kwestia ta zatem nie budziła żadnych wątpliwości. Obrona podważa jednakże ocenę zeznań omawianych świadków z fazy przygotowawczej, a konkretnie z dnia zdarzenia, będącego przedmiotem osądu w niniejszym postępowaniu, tj. z 9 lutego 2021 r., twierdząc, iż zostały złożone w stanie nietrzeźwości, co powoduje, iż nie mogą stanowić dowodu w sprawie. Dodatkowo, z uwagi na nieuwzględnienie zeznań świadka T. O. z rozprawy z dnia 31 października 2022 r., zarzuca Sądowi niekonsekwencję

w zaprezentowanej w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenie zeznań świadków T. O. i L. M..

Po dokonaniu analizy okoliczności zaistniałych w czasie zdarzenia, będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, a także podczas przesłuchania omawianych świadków w postępowaniu przygotowawczym, zdaniem Sądu Okręgowego nie ma podstaw by przyjąć, że relacje te złożyli w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi. Przesłuchujący funkcjonariusze Policji nie stwierdzili występowania u nich zaburzeń w swobodzie składania zeznań, a sama treść ujętych procesowo wypowiedzi – pod kątem logiki i złożoności – wskazuje, że nie wystąpiły warunki wyłączające swobodę ich przekazania. Zaznaczenia wymaga, że zdarzenie miało miejsce około godz. 10:00, zaś świadkowie zostali przesłuchani o godz. 14:30 i 13:35. Z doświadczenia życiowego wiadomo, że stopień intoksykacji alkoholu wraz z upływem czasu maleje. Świadek T. O. w toku całego postępowania konsekwentnie podnosił, że samochodem osobowym marki S. kierował oskarżony, wskazywał też na jego stan nietrzeźwości (wyczuł od niego woń alkoholu, podnosił, iż miał bełkotliwą mowę). W czasie kiedy oskarżony wyjeżdżał z terenu sklepu zrobił mu zdjęcie (k. 17, 123v akt sprawy). Kategorycznie zaprzeczał też, aby wyżej wspomnianym samochodem kierował wówczas brat oskarżonego, który był mu osobą wcześniej znaną. Obserwował samochód oskarżonego z bliskiej odległości. Swoim przekazem nie starał się obciążać oskarżonego. Nie zasługują zatem na uwzględnienie

twierdzenia obrońcy, iż świadek ten był skonfliktowany z oskarżonym i przez to chciał go bezpodstawnie obciążyć winą za jazdę w stanie nietrzeźwości samochodem osobowym w ruchu lądowym. O obiektywizmie świadka świadczy chociażby fragment jego zeznań, gdy twierdził, że gdy oskarżony przyjechał za pierwszym razem do sklepu to był trzeźwy. Nadto, gdyby przyjąć, jak twierdzi obrona, że świadek znajdował się w stanie upojenia alkoholowego, to zapewne nie zdołałby powtórzyć swojej relacji podczas kolejnych przesłuchań. Akta sprawy wskazują natomiast, że jego przekaz był cały czas spójny i korelował z pozostałymi obdarzonymi wiarą dowodami osobowymi, jak chociażby z zeznaniami A. W. z postępowania przygotowawczego, czy też Ł. M. oraz policjantów A. M. i S. B.. Na marginesie należy podnieść, że przepis art. 171 § 7 kpk nie znajduje zastosowania w wypadku pozostawiania przesłuchiwanego pod wpływem niewielkiej dawki alkoholu lub innego środka, nie powodującej zaburzenia zdolności do w pełni kontrolowanego wysławiania się oraz podejmowania decyzji (wyrok SA w Gdańsku z 23 września 2021 r., II AKa 215/21, LEX nr 3398671).

Odnosząc się z kolei do zarzutu dowolności w ocenie zeznań Ł. M., Sąd Okręgowy uznał, że Sąd meriti słusznie obdarzył ten dowód wiarą częściowo. Samo stwierdzenie, że deskrypcje procesowe świadka są w większym lub mniejszym stopniu wewnętrznie sprzeczne oraz sprzeczne z częścią materiału dowodowego sprawy nie wystarczy, aby je na tej podstawie odrzucić jako niewiarygodne. Sprzeczności niekoniecznie przecież muszą mieć

związek z próbą świadomego zafałszowania przez te osoby rzeczywistości, lecz równie dobrze mogą być spowodowane innymi okolicznościami, w tym wynikać mogą z niedostatków ludzkiej pamięci. Zauważenia wymaga, że pierwsze zeznania świadek składał w dniu zdarzenia, kolejne po upływie około roku od tej daty. Naturalnym jest, że w tej sytuacji odtworzenie okoliczności zdarzenia mogło sprawiać mu pewne trudności, co też ukazuje treść jego zeznań. Niemniej jednak należy podkreślić, że świadek ten podczas rozprawy w dniu 29 kwietnia 2022 r. potwierdził zeznania z fazy przygotowawczej, stwierdzając, że „skoro tak zeznałem poprzednio, to potwierdzam te zeznania. To była prawda” (k. 168 akt sprawy), przy czym ostatecznie podniósł, że tego dnia wypił tylko colę lub oranżadę, zaś alkohol spożywał do godz. 03:00 w nocy. Nie twierdził, aby alkohol pił bezpośrednio przed dotarciem do sklepu. Wartość dowodowa zeznań z fazy przygotowawczej jest taka sama jak z fazy sądowej, jednakże gdy zachodzą sprzeczności pomiędzy nimi decyzja, którą z nich uznać za wiarygodną należy do sądu. Obdarzenie przymiotem wiarygodności depozycji z fazy przygotowawczej przez Sąd Rejonowy stanowiło efekt analizy całości materiału dowodowego, a Sąd Okręgowy tą ocenę podziela. Świadek wówczas konsekwentnie twierdził, że widział samochód jadący wężykiem, co koresponduje z depozycjami świadka A. W. (z postępowania przygotowawczego), jak też świadka A. M. /k. 168v/), a przede wszystkim T. O., który wskazywał, że oskarżony wyszedł ze sklepu, wsiadł do samochodu i odjechał, przy czym dostarczył również zdjęcie odjeżdżającego

samochodu, które sam wykonał. Ta z kolei okoliczność znalazła odzwierciedlenie w zeznaniach A. W..

Odnosząc się do opinii biegłego psychologa w zakresie prawidłowości spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń stwierdzić należy, że miały one charakter pomocniczy, a nie kluczowy w sprawie. Ocena wiarygodności zeznań świadków nie należy do kompetencji biegłych, którzy mogą jedynie dokonywać ustaleń co do rozwoju umysłowego świadka oraz zdolności spostrzegania lub odtwarzania przez niego spostrzeżeń, a zatem czynników, które mają wpływ na ocenę jego prawdomówności. Tylko i wyłącznie sąd, zgodnie z art. 7 kpk, jest uprawniony, aby mając na uwadze treść zeznań świadka w zestawieniu z treścią opinii i wpływających z niej wiadomości specjalnych oraz wymową pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie ocenić, czy zeznania świadka są wiarygodne. Sąd ponadto ma bezpośredni kontakt z taką osobą w toku realizacji czynności dowodowych, ocenia złożone zeznania, kierując się zarówno ich treścią, jak też własnymi spostrzeżeniami i wrażeniami wynikającymi z zachowania się osoby przesłuchiwanej, jej reakcji mentalnych na zadawane pytania, postawy w toku realizowanej czynności przesłuchania i stosunku do tej czynności. To właśnie ten bezpośredni kontakt z osobami przesłuchanymi w niniejszej sprawie (oskarżonym, świadkami) stwarzał właściwe warunki dla oceny wiarygodności składanych przez nich relacji. Sąd Okręgowy, po przeprowadzeniu kontroli

odwoławczej zaskarżonego wyroku, nie miał zastrzeżeń co do oceny zeznań świadka Ł. M., której Sąd Rejonowy dokonał w odniesieniu nie tylko do wybranych dowodów, ale mając na względzie całokształt okoliczności sprawy (art. 410 kpk).

- Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadków S. M., A. P., J. Z., M. Z., G. M. i M. M., zasługują na wiarę w części bądź są całkowicie niewiarygodne (zeznania świadka A. P.), przedstawiając logiczne powody, które skłoniły go do podjęcia takiej decyzji procesowej. Bliscy oskarżonego oraz jego znajomi mieli interes w tym, aby procesowo pomóc oskarżonemu. Nie sposób oprzeć się wrażeniu, że wersja, którą próbował wykreować oskarżony przeczy zasadom doświadczenia życiowego. Wtrącić należy, że w świetle chociażby fotografii z akt sprawy, które wykonał świadek T. O. twierdzenia oskarżonego, że nikt nie wychodził na zewnątrz w momencie gdy odjeżdżał, nie można było uznać za wiarygodne. W relacjach wymienionych świadków można dostrzec również liczne sprzeczności, chociażby w zakresie czasu jaki spędził oskarżony w sklepie, tego co się w nim stało i w jakich okolicznościach świadek S. M. posiadał wiedzę w tym zakresie, czy też kiedy wsiadł do samochodu A. P., czy było to na podwórku oskarżonego, czy też na drodze (zeznania J. Z.) i jakim samochodem odjechali do sklepu. Nie jest więc tak jak przekonuje obrońca, że dowody te stanowią przekonującą, logiczną, pokrywającą się ze sobą całość.

- podsumowując powyższe rozważania wskazać należy, iż ocena poszczególnych dowodów poczyniona przez Sąd I instancji jest

oceną kompletną i wszechstronną, pozostającą w zgodzie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, a zatem wbrew twierdzeniom skarżącego, nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk.

- skoro w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy ujawnił na rozprawie wszystkie dowody i poddał je prawidłowej ocenie, to nie mogło być mowy o obrazie przez ten organ dyspozycji art. 410 kpk.

- nie doszło też do obrazu art. 5 § 2 kpk Dla oceny czy nie została naruszona zasada in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości zgłoszone przez apelującego, ale to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął lub powinien powziąć wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych, a wobec braku możliwości ich wyjaśnienia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (postanowienie SN z dnia 26 lipca 2007 r.,

IV KK 175/07, OSNKW 2007 nr.1, poz. 1738). W niniejszej sprawie, nie można mówić o obrazie art. 5 § 2 kpk, gdyż Sąd Rejonowy poczynił kategorię ustalenia faktyczne, a zatem ewentualne zastrzeżenia mogą być rozstrzygane na płaszczyźnie respektowania przez Sąd Rejonowy dyrektywy swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 7 kpk. W świetle realiów dowodowych, wersja forsowana przez podsądnego została w sposób skuteczny zakwestionowana. Nie sposób zatem odpowiedzialnie twierdzić o występowaniu dwóch konkurujących i nierozstrzygalnych wersji zdarzeń, co miałoby obliżować organ orzekający do postąpienia wedle reguły z art. 5 § 2 kpk.

- aby zasadnie, tym samym skutecznie, podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest na wyłącznie subiektywnym odczuciu strony wynikającym niejednokrotnie z odmiennej oceny materiału dowodowego, skupiającej się tylko na korzystnych dowodach. O braku obiektywizmu Sądu można natomiast mówić wtedy, gdy zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron. W niniejszej sprawie do takich sytuacji nie doszło, a zatem zarzut ten nie mógł zostać uwzględniony (wyrok SA w Warszawie z 18.10.2018 r., II AKa 402/17, LEX nr 2581120).

- za bezzasadny uznać należało zarzut obrazy art. 7 kpk połączony z następczym zarzutem poczynienia błędnych ustaleń faktycznych polegających na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony T. M. popełnił zarzucany mu czyn z art. 178a § 1a kk.

Wniosek

1/ o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego T. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie

2/ o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
niezasadność wywiedzionych zarzutów warunkowała decyzję o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 26 września 2023 r. w sprawie II K 599/21 – w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiążle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiążle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>- apelacja obrońcy oskarżonego okazała się całkowicie bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony ponosi koszty sądowe postępowania odwoławczego w całości. Warto podkreślić, że z przepisu art. 636 kpk wynika zasada obciążenia osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.06.2019 r., II AKA 92/19, LEX nr 2718331). W stosunku do osoby oskarżonego takich przesłanek Sąd Okręgowy nie dostrzegł.</p> <p>- z tych względów na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. zm.) oraz art. 618 § 1 pkt 1 kpk w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663 z późn. zm.) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 245 zł (opłata w kwocie 225 zł i kwota 20 zł za ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym).</p>

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana